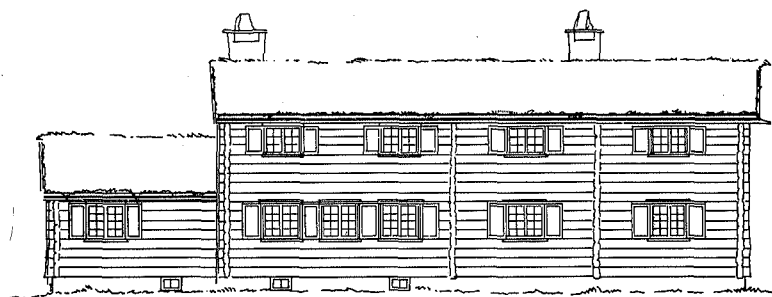

høyest beliggende stasjon, 1030 m. o. h. Her oppe ser man igjen Sylene, Skardøra og Øyfjellet som uforanderlig av tidens tann vil lokke slektledd etter slektledd til fjells og gi dem nye krefter til dagliglivets slit og jag.

I ruskvær følger en helst taubanen på Kjøli og ned mot veien fra Riasten til Reitan, men i godvær lønner det seg å stikke rett opp bak gruva og ta veien mellom Kjølifjellet og Kjøliskarvene. Samme hvilken vei vi velger går det strykende unna om det er godt skiføre. Og sommers dag rusler vi nedover mot jernbanen, først gjennom steinørken og lav, så lyng, vier, eine og krongelfuru, og ned i grønne gressganger mellom hvite bjørkestammer og i dystre granskogen framover mot jernbanestasjonen — en herlig rundtur.

Fongenhytta. Fasade mot syd

Tegnet av R. Tønseth

Utsyn fra Reinsfjellet.

Av Gunvor

*Trøndelagen hele veien
blått i blått ditt øye ser.
Hvite snøfjell bortom heien
fritt og mektig det seg ter.
Trollheimen og Dovrefjell
eventyrets sagaland.
Sylene i mektig veld
lokkende i synets rand.
Skareglimt i fjerne breer,
isblå skygger, bratte stup.
Tinderekken rundt seg kjeder,
kjent er både topp og glup.
Trossig gråfjell, dype skar
blåner fram mot Nordlandsjorden,
uveisomt og uten får. —
Innherred og Trondhjemsfjorden
brede bygder — dyrket land
smilende rundt fjordens strand.*

*Landet lå fra fjerne tider
ensomt stolt i regn og skodde.
Månelys på fjellets sider —
solskinn over vidda råde.
Men for oss som så det slik
fylte det vårt sinn med ro.
Norge er seg alltid lik
La oss her i fred få bo.*

Gunvor.